

РЕШЕНИЕ

№ 7404

гр. София, 28.11.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 29.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5706** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, вр. с чл.267, ал.2, т.6 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: гр.С., ул.Т., [жилищен адрес] представлявано от С. А. П. с р е щ у Решение №П-7/22.04.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане жалба вх.№53-06-3884/22.06.2018г. и жалба вх.№53-06-3984/28.06.2018г. срещу АПВ № Р-2222118002615-171-001/21.06.2018г. по чл.92, ал.11 ЗДДС, като процесуално недопустими поради липса на правен интерес. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение, поради което същото следва да бъде отменено. Моли за присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател е представлявано от управителя и от адв. И., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспореното решение. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуален представител юрк. П., оспорва жалбата и моли решението да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП – редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, намира от фактическа страна следното:

За данъчен период 01.03.2018г. – 31.03.2018г., жалбоподателят е подал СД по ЗДДС с

вх.№22111103886/05.04.2018г. с деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 31 230,23 лв. Възложена е проверка.

На 03.05.2018г. със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221118002615-020-001/03.05.2018г. на основание чл.112 и чл.113 ДОПК е възложена ревизия на жалбоподателя за данъчен период 01.03.2018г. – 31.03.2018г.

На 21.06.2018г. е издаден Акт за прихващане или възстановяване по чл.92, ал.11 от ЗДДС № Р-22221118002615-171-001/21.06.2018г., с който не е уважено искането за възстановяване на ДДС в размер на 31 230,23 лв. за данъчен период 01.03.2018г. – 31.03.2018г.

На 20.11.2018г. е издаден Ревизионен акт № Р-22221118002615-091-001/20.11.2018г., по възложеното ревизионно производство, с който е уважено искането за възстановяване на ДДС в размер на 31 230,23 лв. за данъчен период 01.03.2018г. – 31.03.2018г. по подадената СД по ЗДДС с вх.№22111103886/05.04.2018г. Сумата е възстановена ведно със законната лихва от 06.05.2018г. до 20.11.2018г. в размер на 1 726, 48лв., която сума е реално получена от жалбоподателя, което бе заявено в съдебно заседание от управителя.

На 22.06.2018 г. жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- С. вх. №53-06-3884/22.06.2018 година относно неизпълнение на служебни задължения и незаконосъобразни действия на служители на ТД на НАП- С. на ревизиращия екип. С Решение №П-14/27.06.2018 г. Директор ТД на НАП разгледал подадената жалба вх.№53-06-3884/22.06.2018 г., подадена от [фирма], като приел,че жалбоподателят оспорва АПВ от 21.06.2018 г. и оставил жалба вх. № 53-06-3884/22.06.2018 година по регистъра на ТД на НАП срещу АПВ № Р-22221118002615-171-001/21.06.2018 година без уважение като неоснователна.

На 28.06.2018 г., жалбоподателят депозирал жалба вх. № 53-06-3984 срещу Акт за прихващане възстановяване по чл.92,ал.11 от ЗДДС №Р-22221118002615-171-001/21.06.2018 година. На 29.06.2018 г., ответникът по жалбата издал Решение № П-15/29.06.2018 г., с което оставил жалба вх.№ 53-06-3984/28.06.2018 г. срещу Акт за прихващане и възстановяване по чл.92,ал.11 от ЗДДС без разглеждане като процесуално недопустима на основание чл.267,ал.2 от ДОПК.

Видно от приложеното адм.д.7521/2018г. на АССГ, същото е било образувано по жалба на жалбоподателя срещу Решение №П-14/27.06.2018 година и Решение №П-15/29.06.2018 година на Директор ТД на НАП- С.. С решение №921/18.02.2019г. по адм.д. 7521/2018г., съдът е отменил оспорените решения, като е върнал административните преписки по жалбите за ново произнасяне от ответника при спазване на дадените указания. Видно от мотивите на съдебното решение, Решение №П-14/27.06.2018 г. е отменено поради произнасяне от органа по заявления в жалбата предмет, тъй като органът се е произнесъл по оспорване на АПВ каквото не е заявено с жалбата. С Решение №П-15/29.06.2018 г. органът е приел, че жалбата е недопустима поради липса на правен интерес, мотивиран с това, че относно оспорването на АПВ има произнасяне с Решение №П-14/27.06.2018 г.

В изпълнение на съдебното решение е издадено оспореното в настоящето производство Решение №П-7/22.04.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане жалба вх.№53-06-3884/22.06.2018г. и жалба вх.№53-06-3984/28.06.2018г. срещу АПВ № Р-22221118002615-171-001/21.06.2018г. по чл.92, ал.11 ЗДДС, като процесуално недопустими поради липса на правен интерес.

Относно липсата на правен интерес органът се е мотивирал с факта, че за м.03.2018г. е била своевременно възложена ревизия, приключила с положителен за жалбоподателя акт - Ревизионен акт № Р-22221118002615-091-001/20.11.2018г., с който на дружеството е възстановен изцяло декларирания ДДС в размер на 31 230,23 лв., ведно със законната лихва.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Актът, с който се възстановява или отказва възстановяването при възложената ревизия, се обжалва по реда на ДОПК. Съгласно чл.268 вр. чл.267, ал.2,т.6 ДОПК, когато решаващият орган – директорът на ТД на НАП остави жалбата без разглеждане, решението му подлежи на обжалване пред административния съд.

Обжалваният акт, като краен извод е правилен и законосъобразен.

Наличието на правен интерес е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата. Правният интерес е налице, когато без обжалването за лицето ще бъде невъзможно да защити своите права и законни интереси, ако подаването на жалбата е абсолютно необходим и единствен начин за правна защита, чието неизползване би довело до неблагоприятни последици за жалбоподателя.

С оглед на горе установената фактическа обстановка, правният интерес на жалбоподателя е бил налице към подаване на жалбите по оспорване на действията, свързани с издаване на АПВ № Р-22221118002615-171-001/21.06.2018г., но поради настъпили нови обстоятелства в хода на административната процедура, правният интерес е отпаднал, тъй като искането му е изцяло удовлетворено с друг акт - Ревизионен акт № Р-22221118002615-091-001/20.11.2018г., с който на дружеството е възстановен изцяло декларирания ДДС за м.03.2018г. в размер на 31 230,23 лв., ведно със законната лихва.

Институтът на прихващането е уреден в разпоредбата на чл. 128 и сл. ДОПК, съгласно който недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Прихващането се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето, като съгласно чл. 129, ал.3 ДОПК, актът за прихващане или възстановяване се издава в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия. Легитимното очакване на всеки добросъвестно действащ правен субект е в рамките на указания в закона 30 дневен срок, да бъде признато от административния орган и осъществено конкретно субективно право, но в конкретния случай този срок не намира приложение, тъй като в същия 30-дневен е срок е възложена ревизия.

С изменението на чл. 129, ал. 3 от ДОПК - ДВ, бр. 108/07 г. се установява нов, различен ред за изменение на АПВ. Не случайно нормата се намира в раздел III на глава XVI от ДОПК - "Процедура", където е уредена процедурата по издаване и изменение на актовете за прихващане или възстановяване. Тя предвижда процесуалната възможност АПВ да бъде изменен с ревизия, осъществена по общия ред и приключила с издаването на Ревизионен акт. Органите са изпълнили

предвидената в закона възможност, като към датата на подаване на жалба вх.№53-06-3884/22.06.2018г., вече е било образувано ревизионно производство.

Безспорно в случая е налице хипотезата на чл.129, ал.3 ДОПК. В срока за издаване на АПВ(30 дни след постъпване на искането – СД от 05.04.2018г.), съобразно предвидената законова възможност, органът по приходите на 03.05.2018г е възложил извършването на ревизия по общия ред за същия данъчен период. С издадения ревизионен акт е напълно удовлетворено искането на жалбоподателя за възстановяване на ДДС за м.03.2018г. в претендирания размер, с което е постигнат целеният резултат, а именно възстановяване на ДДС. Ето защо, правилен е извода на ответника за липсата на правен интерес от оспорването на процесния АПВ с жалба вх.№53-06-3984/28.06.2018г.

Предвид гореизложеното, съдът прави извода, че оспореното решение е законосъобразно, издадено от компетентен държавен орган, при спазване на установената от закона форма, мотивирано с ясни, конкретни и изчерпателни мотиви, при спазени материални и процесуални предпоставки за издаването му, поради което съдът констатира, че жалбата е неоснователна.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат на ответника, за заявеното от него юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД-НАП С. разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лева.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I –во отделение, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна и недоказана, жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: гр.С., ул.Т., [жилищен адрес] представлявано от С. А. П. с р е щ у Решение №П-7/22.04.2019г. на и.д. директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане жалба вх.№53-06-3884/22.06.2018г. и жалба вх.№53-06-3984/28.06.2018г. срещу АПВ № Р-22221118002615-171-001/21.06.2018г. по чл.92, ал.11 ЗДДС, като процесуално недопустими поради липса на правен интерес. ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: гр.С., ул.Т., [жилищен адрес] представлявано от С. А. П. да заплати на ТД-НАП С. сумата от 500/петстотин /лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК.

СЪДИЯ: